

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.37.307/2012/9.szám

A Kúria a Dr. Bacsa Judit Ügyvédi Iroda (Dr. Bacsa Judit ügyvéd, **cím**) által képviselt I.r. felperes neve (**I.r. felperes címe**) I.r. és a **II.r. felperes neve (II.r. felperes címe)** II.r. felperesnek a ... jogtanácsos által képviselt Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal (I.r. alperes címe) I.r. és a Dr. Weisz Éva ügyvéd (fél címe 3) által képviselt Nyíregyháza Megyei Jogú Város Önkormányzata (**II.r. alperes címe**) II.r. alperes ellen kisajátítási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Nyíregyházi Törvényszék 2012. február 1. napján kelt 3.K.22.263/2011/18. számú jogerős közbenső ítélete ellen az I. és II.r. felperesek által 23. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Nyíregyházi Törvényszék 3.K.22.263/2011/18. számú közbenső ítéletét és az I.r. alperes 2011. szeptember 20. napján kelt 641-53/2011/Ha. számú határozatát a jogalap tekintetében hatályon kívül helyezi és e körben az I.r. alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az I.r. és a II.r. alperest, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg a felpereseknek 60.000 (hatvanezer) forint elsőfokú, és 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Az I.r. felperes részben tulajdonosa a ... hrsz-ú, és teljes egészében a ... hrsz-ú ingatlanoknak, míg a II.r. felperes részben tulajdonosa a ... hrsz-ú ingatlanoknak. A fenti ingatlanok szemétkerakó telep megjelölésűek, az ingatlan-nyilvántartásban ezen

ingatlanokat építési tilalom terheli és ezekre környezetkárosodás ténye került feljegyzésre.

A felperesi ingatlanokra az 1960-as évektől kezdődően szállítottak vegyes összetételű hulladékot, a területen 4-5 méter vastagságú, kb. 1 millió m³ hulladék halmozódott fel. A II. r. alperes által használt hulladéklerakót 1985-ben zárták le.

A Felső-Tisza-vidéki Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség (a továbbiakban: környezetvédelmi hatóság) 1766-9/2004. számú határozatával a felhagyott hulladéklerakó által okozott földtani közegre és felszín alatti vizekre kiterjedő, valószínűsíthető szennyezettség miatt kármentesítésre, határidő tűzésével tényfeltárási terv és záródokumentáció benyújtására kötelezte a II.r. alperest. A környezetvédelmi hatóság - más hatósági és bírósági felülvizsgálattal is érintett - 2178-16/2006. számú határozatában kötelezte a II.r. alperest a terület felszámolására, valamint felszámolási terv készítésére és benyújtására. Ezt követően a környezetvédelmi hatóság 4444-9/2008. számú határozatában a korábbi kötelezés folytán II.r. alperes által benyújtott tényfeltárási dokumentációt, majd 983-35/2010. számú határozatában - a fitoremedáció alkalmazását is tartalmazó - beavatkozási tervet fogadta el.

A II.r. alperest a fent ismertetett hatósági eljárások eredményeként két környezetvédelmi hatósági határozat - eltérő módon - kötelezi a hulladéklerakó területe szennyezettségének megszüntetésére.

A II.r. alperes az eredménytelen adásvételi ajánlatot követően 2009. évben kezdeményezte az érintett földterületek kisajátítását a kisajátításról szóló 2007. évi CXXIII. törvény (a továbbiakban: Kst.) 2.§ o) pontjára hivatkozással. Az I.r. alperes jogelődje 3866-5/2009. számú határozatával a kérelmet elutasította, mert a kérelemben megjelölt cél nem volt megalapozott. A II.r. alperes keresete folytán eljáró Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 5.K.20.155/2010/13. számú ítéletével az I.r. alperes határozatát hatályon kívül helyezte, az I.r. alperest új határozat hozatalára kötelezte. Hivatkozott arra, hogy a kisajátítási eljárás iránti kérelem benyújtása alapjául szolgáló jogcímeket a Kst. 2.§-a felsorolja, így az abban megjelölt közérdekű célok valóságos tartalmát kell vizsgálni. Az ítélet elleni felülvizsgálati kérelem folytán a Legfelsőbb Bíróság Kfv.III.37.615/2010/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályában fenntartotta. A felülvizsgálati bíróság ítélete indokolásában rögzítette, hogy a Kst. 2.§ o) pontjára alapított kérelem valóban megalapozatlan volt, ugyanakkor az I.r. alperes nem vette figyelembe a Kst. 28. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést, amely kimondja, hogy a kisajátítás tárgyában a Kst. 2-5.§-okban meghatározott célok és feltételek fennállásának vizsgálata, illetve a szempontok együttes

mérlegelése alapján kell dönten. Ezért az új eljárásra előírta, hogy vizsgálni kell a Kst. 2.§ m) és n) pontjait, a 4.§ (1) bekezdése által meghatározott feltételeket, így a fenntartható erdőgazdálkodás, valamint véderdő-telepítés, védőfásítás és közérdekű erdőtelepítés feltételei adottak-e, illetőleg azokat a tulajdonosok meg tudják-e valósítani.

Az I.r. alperes a fenti bírósági ítéletekben foglalt iránymutatások alapján 2011. szeptember 20. napján meghozott 641-53/2011/Ha. számú határozatában a ... helyrajzi számú és a ... helyrajzi számú területeket a II.r. alperes javára kisajátította a Kst. 2.§ m) és n) pontjaiban foglalt közérdekű célok megvalósítása érdekében. Határozatában az I.r. felperes javára 1.858.350 Ft, míg II.r. felperes javára 64.165.970 Ft kártalanítási összeget állapított meg.

A felperesek keresetükben vitatták a kisajátítás jogalapját, a megállapított kártalanítás mértékét.

A jogalap körében hivatkoztak arra, hogy a megjelölt közérdekű célok és a kisajátítás további törvényi feltételei nem állnak fenn. Hiányolták a terület tényleges igénybevételének vizsgálatát, a tulajdonosi jogaik korlátozásának meghatározását, megtett vállalásaik értékelését.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében a felperesek keresetét a jogalap tekintetében elutasította. Megállapította, hogy az I.r. alperes a megismételt eljárásban a II.r. alperes által pontosított kisajátítási kérelemről az irányadó jogszabályoknak és a bírósági döntések iránymutatásának megfelelően hozott határozatot.

Hivatkozott az 1949. évi XX. törvény (Alkotmány) 13.§-ára, illetőleg a 2012. január 1. napján hatályba lépett Magyarország Alaptörvénye XIII. cikkelyére. Továbbá kifejtette, hogy bár a II.r. alperes a Kst. 2.§ m) és n) pontjait jelölte meg közérdekű célokként, azonban a Legfelsőbb Bíróság Kfv.III.37.615/2010/9. számú ítélete előírta, hogy amikor a kisajátítási kérelmet benyújtják, akkor a kisajátítási törvény releváns paragrafusainak a meglétét együttesen, azok egymásra épülésével kell vizsgálni. Érvelt azzal, hogy a Kst. 3.§ d) pontja az I.r. alperes feladatává teszi, hogy mérlegelje a közérdekű tevékenység (cél) közösségi előnyeit és a tulajdon elvonásával okozott kárt. Rögzítette, hogy a perbeli terület kármentesítését a II.r. alperes köteles végrehajtani és viselni annak költségeit, mely egybecseng ugyan az Európai Parlament és Tanács 2004. április 21-ei, 2004/35/EK irányelvével (továbbiakban: EK irányelv), azonban ezzel a tulajdonosok jutnak jogosulatlan előnyhöz.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint téves az a kereseti érvelés, hogy az illetékes erdészeti igazgatóság nem járult hozzá az erdő telepítéséhez, tekintettel arra, hogy a rendezési terv szerinti erdőtelepítésre sem a szabályozási terv készítésének

időszakában, sem pedig a közigazgatási vagy bírósági eljárásban ellenvéleményt az erdészeti szakhatóság nem fejtett ki. A kisajátítási kérelemben megjelölt jogcím a fenntartható erdőgazdálkodás, a véderdő telepítése, a védőfásítás, közérdekű eredőtelepítés egyike sem utal arra, hogy a II.r. alperes azon a területen gazdasági erdőt kívánna létesíteni, ezzel szemben az a kármentesítésre benyújtott dokumentáció egyik megoldási lehetősége, figyelemmel a szabályozási tervben is írtakra. Nem látott ellentmondást a szabályozási terv és a Kst. szerinti közérdekű cél között. Fennállónak ítélte a Kst. 4.§ c) pontja szerinti feltételt is, mivel a területfejlesztési cél a szabályozási tervben szerepel, és a cél rendeltetése és jellege miatt kizárólag az adott ingatlanon valósítható meg.

Az elsőfokú bíróság azzal a felperesi érveléssel szemben, miszerint a kisajátítást csak szemétklerakó elhelyezése és nem szemétklerakó felszámolása céljából lehet elrendelni, kifejtette, hogy a Kst. 2.§ d) pontjának utolsó fordulata nem jelenti a közérdekű célok leszűkítését a hulladéklerakás céljára. Az jelentheti az igénybe vett terület kármentesítését is. Álláspontja szerint a jogalkotó ugyanis olyan helyzetre nem gondolhatott, hogy korábbi közösségi hulladéklerakók időközben magántulajdonba kerülnek, ezért ezt szó szerint nem is tehetette a jogszabály részévé.

A jogerős közbenső ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének hatályon kívül helyezését, a jogalap tekintetében kereseti kérelmüknek megfelelő döntés meghozatalát kérték. Álláspontjuk szerint a közbenső ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§ (1) bekezdését, a 221.§ (1) bekezdését, azáltal, hogy a bíróság a rendelkezésre álló tényeket és bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelte, nem jelölte meg azokat a bizonyítékokat, amelyek döntése alapjául szolgáltak, és azt sem, hogy a felperesek által felajánlott bizonyítási indítványokat miért mellőzte. Álláspontjuk szerint a bíróság tévesen alkalmazta az Alaptörvény 13. cikkelyét, amikor az egyenrangú alapelvek közül kizárólag a tulajdonnal járó társadalmi felelősség elvét emelte ki és nem vette figyelembe, hogy a tulajdonnal való rendelkezés csak a jogszabály által korlátozható. Ilyen jogszabályi rendelkezést azonban perbeli esetben nincs. A EK irányelvre nézve kifejtette, hogy a bíróság helyesen hivatkozott „a szennyező fizet” elvre, azonban ebből az alapelvből téves következtetéseket vont le, amikor kifejtette, hogy a fenti elvet nem lehet maradéktalanul érvényesíteni, mert az a tulajdonosok túlzott előnyhöz való jutását eredményezné. Állították a Kst. 2-7.§-ában meghatározott törvényi feltételek hiányát. Álláspontjuk szerint - a bíróság ítéletével szemben - a kármentesítés, mint közérdekű cél azért nem lehet alapja a kisajátításnak, mert nem szerepel a Kst. 2.§-ában rögzített taxatív felsorolásban.

A Kst. 2.§ m) pontja, mint közérdekű cél megjelölése az elsőfokú bíróság részéről téves. Eszerint a fitoremediációs eljárás keretében, illetőleg kármentesítést követő erdőtelepítés lenne a közérdekű cél, azonban a fitoremediációs eljárás keretében történő erdőtelepítés közérdekűsége azért nem áll fenn, mert a környezetvédelmi hatóság határozata értelmében az önkormányzat a kármentesítést a terület teljes felszámolása útján, a hulladék teljes mennyiségének kiemelésével és elszállításával köteles elvégezni, tehát nem a fenti eljárással fog a kármentesítés megvalósulni. A másik ok a felperesek szerint az, hogy a fitoremediáció keretében egy fásszárú energetikai ültetvény keletkezne, amely erdőnek nem tekinthető, így a kármentesítést követően valószínűleg gazdasági erdő telepítésére kerül sor - amit alátámaszt az is, hogy a perbeli ingatlanok a HÉSZ szerint gazdasági erdőtelepítés céljára vannak kijelölve -, mely azonban nem közérdekű cél. Ezért állították, hogy a Kst. 3.§ (1) bekezdés d) pontjában foglalt törvényi feltétel is hiányzik.

A felperesek hangsúlyozták, hogy az erdészeti szakhatósági vélemény beszerzése adott esetben a kisajátítás feltétele lett volna. A felperesek kifogásolták a Kst. 7.§ (5) bekezdésére hivatkozással az elsőfokú bíróság e törvényhelyre vonatkozó jogértelmezését, továbbá azt, hogy figyelmen kívül hagyta, hogy a kármentesítést követően az ingatlanokon az erdőtelepítést vállalják. Hivatkoztak a KGD.2008.229. számú jogesetére is.

A felperesek szerint a Kst. 2.§ n) pontja szerinti közérdekű cél sem valósult meg, önmagában az építési tilalom felszámolása ugyanis nem közérdek.

A felperesek kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság vizsgálta a Kst. 2.§ c) pontjában megjelölt kisajátítási célt, összevetve a Kst. 4.§ (1) bekezdés c) pontjában foglaltakkal, annak ellenére, hogy a II.r. alperes ezt, mint kisajátítási célt határozatában nem nevesítette.

A felperesek sérelmezték a Kst. 2.§ d) pontjában meghatározott közérdekű cél felhívását is, mivel a hulladékkezelő létesítmény elhelyezése közérdekű cél lehet, de a hulladéklerakó felszámolása nem.

Az I.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak az Alaptörvénnyel kapcsolatban kifejtett álláspontjából nem vonható le olyan tartalmi következtetés, amelyet a felperesek kérelme e vonatkozásban tartalmaz. A kisajátított terület kármentesítése olyan kiemelt közérdekű cél, amely indokolja a kisajátítást. Hivatkozása szerint a bíróság vizsgálta a Kst. 2-7.§-ban foglalt törvényi feltételek fennállását, tekintettel arra, hogy az ítélet 8. oldalán erre részletes fejtegetések találhatók.

Az erdőtelepítés vonatkozásában az ítélet 7. oldal utolsó előtti és 8. oldal első bekezdésére utalt, mely egyértelmű választ ad arra, hogy az adott erdőtelepítési kérdésben szakértő kirendelésére miért

nem volt szükség. Kiemelte, hogy az erdőtelepítéssel kapcsolatos tulajdonosi vállalásra az ítélet 7. oldal negyedik bekezdésében kitért.

Az I.r. alperes álláspontja szerint merőben téves, miszerint a kármentesítés a tulajdon korlátozásával megvalósulhat, tekintettel arra, hogy a jelen per tárgyát képező esetben egyértelmű, hogy a rekultiváció, különösen, ha teljes felszámolással valósul meg, nem az ingatlanok időleges igénybevételeivel fog járni, és nem kerül visszaállításra az ingatlanok eredeti állapota sem.

Az építésügyi korlátozások felszámolása tekintetében az I.r. alperes álláspontja szerint a felperesek következetesen figyelmen kívül hagyják a tárgyi ügyben hozott és a döntések alapjául szolgáló 5.K.20.155/2010/13. számú ítéletben tett megállapításokat. Az építési tilalom összefüggésben a gazdasági erdőtelepítés közérdekű céllal, a mai napig fennáll mindkét ingatlanon a rekultivációs munkák elvégzéséig, amely megfelel a Kst. 2.§ m) pontja szerinti közérdekű célnak. Az I.r. alperes hangsúlyozta, utalva az elsőfokú ítélet 8. oldal harmadik bekezdésére, hogy az elsőfokú bíróság mindvégig szem előtt tartotta, hogy a Kst. 2-7.§-aiban meghatározottakat együttesen kell vizsgálni és mérlegelni.

A II.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú közbenső ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszerű, hiszen kifejezetten rendelkezik arról, hogy a Kst. szerinti kisajátítási cél fennállását hogyan és milyen módon vizsgálta a Legfelsőbb Bíróság ítéletében foglaltakkal összhangban. Az elsőfokú bíróság világosan kifejtette a II.r. alperes által a Kst. 2.§ m) és n) pontjában megjelölt közérdekű célok fennállását. Utalt a közigazgatósági hatósági eljárási szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 111.§ (3) bekezdésében foglalt előírásra. A Legfelsőbb Bíróság ítéletében arról rendelkezett, hogy a város és a környező települések vízbázisának tisztasága, a földtani közeg tisztasága, a környezet-egészségügyi szempontok külön-külön is, de különösen együttesen olyan magasrendű közérdekű célnak felelnek meg, amelyek az arányosság elvére is figyelemmel indokolják a kisajátítást, különösen annak fényében, hogy az önkormányzat közérdekű erdő létesítésével kívánja megszüntetni a szemétlerakó káros hatásait. Erdőtelepítésre pedig csak a rekultivációs munkák elvégzését követően kerülhet sor, rekultivációval szorosan összefügg az építési tilalom megszüntetése. Az építési tilalom csak és kizárólag kármentesítéssel szüntethető meg, mely önmagában is közérdekű cél.

A felperesek felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria releváns előzményként vizsgálta a környezetvédelmi hatóság által lefolytatott és II.r. alperest érintő hatósági kötelezések tartalmát, tekintettel arra, hogy azok előírásai a hulladéklerakóval kapcsolatos további megoldási lehetőségeket meghatározzák, közvetve hatással vannak a perbeli kisajátítási eljárás jogalapját képező közérdekű tényekre. A Kúria megállapította, hogy a környezetvédelmi hatóság a II.r. alperest - elfogadva az általa benyújtott tényfeltáró dokumentációt - a talajszennyezés kockázata csökkentése érdekében 4444-9/2008. számú határozatával beavatkozás elvégzésére, azt megelőzően beavatkozási terv benyújtására kötelezte. A környezetvédelmi hatóság 2010. szeptember 15. napján kelt 983-35/2010. számú határozatával a beavatkozási tervet elfogadta, annak alapján a talajvízben feltárt szennyezés eltávolítását előírta, egymástól jól elkülöníthető, többlépcsős, összetett mentesítési eljárásban.

A fenti kármentesítési eljárást részben megelőzően azonban a környezetvédelmi hatóság egy másik eljárást is lefolytatott, melynek eredményeképpen a II.r. alperest 2178/16/2006. számú határozatával a hulladék lerakására szolgáló terület felszámolására, a kb. 1 millió m³ hulladék elszállítására kötelezte. A II.r. alperes utóbbi kötelezés alóli mentesítés iránti kérelme (méltányossági eljárás Ket.113.§) nyomán lefolytatott bonyolult, a Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.37.138/2011/15. számú ítéletét is magában foglaló jogorvoslati eljárás eredményeképpen a környezetvédelmi hatóság a méltányossági kérelmet 2011. szeptember 22. napján kelt 1229-5/2011. számú végzésével elutasította. Ezzel a 2178-16/2006. számú határozat kötelezése is fennmaradt.

A fentiek alapján egyértelmű, hogy az I.r. alperes hiányos tényállásra alapozta a 2011. szeptember 20. napján kelt perbeli határozatát, mert a megelőző eljárása során a környezetvédelmi hatóság előírásaiból csak a kármentesítési eljárásban hozott kötelezés tartalmát vizsgálta, annak ellenére, hogy a méltányossági eljárásban hozott döntések törvénysértő jellegét a bírósági ítéletek korábban megállapították, így a felszámolási kötelezettség hatósági elrendelése fennállt (erre a határozat maga is utal), de ezzel, mint releváns ténnyel az I.r. alperes még sem foglalkozott. Az I.r. alperes mulasztását az elsőfokú bíróság nem vonta vizsgálódása körébe, ítélete már önmagában ezért is megalapozatlan.

A II. r. alperes környezetvédelmi hatósági kötelezése azért jelentős és tisztázandó körülmény, mert annak tartalma kihatással van II. r. alperes magatartására, a felperesi ingatlanok igénybevételeire, determinálja az igénybevitel formáját, tartamát, mértékét. Tekintettel arra, hogy a Kst. hatósági eljárás idején hatályos és alkalmazandó szabályai a környezetvédelmi célt nem sorolták a kisajátítás közérdekű céljai közé, a II. r. alperes kötelezettségeinek alapos vizsgálata hiányában nem lehet

egyértelműen és megalapozottan állást foglalni abban, hogy a Kst. 2.§ hivatkozott rendelkezéseire alapulhatott a kisajátítási kérelem. Elviekben - amennyiben a környezetvédelmi hatósági kötelezés tartalma az - a védelmi erdő telepítése, különösen vízvédelmi szempontok alapján jelen esetben elfogadható a kisajátítás közérdekű céljaként, mint ahogy a környezetszennyezés miatti építésügyi korlátozás felszámolása is. Ez utóbbi körben értékelhető a II.r. alperes sajátos helyzete, mivel mint szennyező helytállásra és a szennyezés megszüntetésére köteles, s mint arra jogosult az építési korlátozás felszámolása érdekében egyúttal a kisajátítást is kezdeményezheti a jogosulti körbe tartozása okán. Ugyanakkor a közérdekű célok fennállta esetén is szükséges a kisajátítás további törvényi feltételeinek (Kst.3-5.§), így különösen a Kst. 3.§ (1) bekezdés a), vagy b), vagy c) és d) pontjában foglaltak vizsgálata. A környezetvédelmi hatósági kötelezés tartalmának ismerete hiányában nem dönthető el kétséget kizáróan, hogy a közérdekű cél megvalósítása az ingatlanon fennálló tulajdon korlátozásával nem, csak a tulajdon elvonásával lehetséges.

A Kúria vizsgálta, hogy a megismételt eljárásban a hatóság a Legfelsőbb Bíróság Kfv.III.37.615/2010/9. számú ítélete útmutatásait követve, a határozathozatal idején hatályos Ket. 111.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint hozott-e döntést. A Kúria ennek kapcsán megállapította, hogy a Legfelsőbb Bíróság ítélete nem foglalt állást arról, hogy a kisajátítást a Kst. 2.§ m) és n) pontjaira hivatkozással jelen ügyben el lehet rendelni, mindösszesen azt rögzítette, hogy a Kst. 28.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján a Kst. 2.-5.§-aiban meghatározott közérdekű célok és feltételek fennállásának vizsgálata és mérlegelése alapján kell döntenie, amely lehet akár az m) és n) pont is. Ez okból az I.r. alperes nem mellőzhette volna a releváns tények megállapítását. Az I.r. alperes nem volt, és jelenleg sincs elzárva attól, hogy a megismételt eljárásban más, a jogszabályban nevesített közérdekű cél alapján hozzon döntést.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor tévedett, amikor ítéletében a felülvizsgált I.r. alperesi határozat hivatkozásán túl az Alaptörvényt, továbbá a Kst. 2.§ c) és d) pontjait is vizsgálódása körébe vonta, ez utóbbiakra is alapítva keresetet elutasító döntését. A 2012. január 1-vel hatályba lépett Alaptörvényt az I.r. alperes határozathozatalakor (2011. szeptember 20-án) nem alkalmazhatta, így annak rendelkezéseibe sem ütközhet a döntés (Pp. 339/A.§). A Legfelsőbb Bíróság Kfv.III.37.615/2010/9. számú ítélete szerint a Kst. 28.§ (1) bekezdése a közigazgatási hatóságot jogosítja fel a kérelemtől eltérő kisajátítási célok felkutatására. A közigazgatási határozat felülvizsgálatát végző bíróság újabb, a határozatban meg nem jelölt jogszabályi rendelkezésekre nem alapíthatja döntését, újabb közérdekű célokat nem jelölhet meg,

mivel csak arra jogosult, hogy a hatósági döntés törvényességét ellenőrizze.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős közbenső ítéletet a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a Pp. 339.§ (1) bekezdése alapján a felperesek keresetét nagyobb részben alaposnak értékelve az I.r. alperes határozatát a jogalap tekintetében hatályon kívül helyezte és az I.r. alperest új eljárásra kötelezte.

Az új eljárásban az I.r. alperesnek a fentiek szerint át kell tekintetnie az eljárása idején már lezárult, a II.r. alperes számára kötelezést tartalmazó környezetvédelmi hatósági jogerős és végrehajtható határozatokat, amennyiben e körben szükséges a környezetvédelmi hatóságtól tájékoztatást kérhet. E környezetvédelmi határozatokat értékelve és a Kst. rendelkezéseit elemezve, értelmezve lesz abban a helyzetben, hogy megalapozott döntést hozzon a kisajátítási kérelemről. A Kst. 2013. január 1-ével módosult szabályait is figyelembe veheti a 2012. évi CLXXXIV. törvény 32.§-ával módosított Kst. 43.§-a alapján, tekintve, hogy az új szabályok a megismételt eljárásokban is alkalmazandók.

Az elsőfokú bíróság előtt még folyamatban lévő, a kártalanítás összegét érintő eljárásban az elsőfokú bíróság a közbenső ítélet ismeretében a felek nyilatkozatait beszerezve hoz döntést, és rendelkezik a kereseti illeték viseléséről.

A pervesztes I.r. és II.r. alperesek a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek a felperesek jogi képvisellel felmerült elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

Az alperesek személyes illetékmentessége okán a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illetéket a 6/1986.(VI.26.)IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. március 20.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Bögös Fruzsina s.k. bíró